

AKATALPA

Ağustos 2017 - Sayı 212

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin KÖSE

Osman Serhat ERKEKLİ

ANNEYE MECAL

Hayat sularda balkıyan bir düğümdü annem beni
doğurmadan önce
Her yanda gölgesiz ağaçlar boşluğun kayım tacizinden
Anneyi yeniden doğurmak ne zordu düğünlerde
Hiç tutulmamış ellerinden hayıfsız dizlerinden
Öpülmemiş dudakların harlarından yola çıkıp
El edip kınasız avuçlarla sürmeli yalnızlığından
Uzaktaki çocukluğuna yetişkin ayınlerinde

Herkes objektife bakar içindeki kuyudan önce

Bir derin aynaydı kalbim hayat beni bir düzlüğe
kapatmadan önce
Aynalı kemeri, incecik bileği, upuzun saçlı belliğiyle
Çıkardı gecelerde gam yükü çekmeye feryat dökmeye
Hep belli anlamlara gelip gitmekten yorgun düşmüş
kelimelerle
Gökyüzünden gelen sihre gecikmiş bir şaman gibi buruk
Avutmayı unuttuğumuz akşamlar birbirimizde

Anne... Ne bağışlanmaz kelime!
Sükûta kapıldığı yerde gözlerin sürgünü
En çok da günbatımlarından sokağa taşan yerde
Gözlerin bakışlara yanlış yüklemi

Anne, çeri çöpü aldım içeriye, taşıdım sokağı evlere
senin için
Dizdim kumru seslerinden bozma şakımaları pencereye
Cinneti yitik bir güzellik getiriyormuş, bildim
Kuruturmuş rüzgârın sesi ıpslak mendilleri
Ben uzanayım şimdi şuracığa da geçmişe doğru öleyim
Suskunluğu karın yağışıyla bilenmiş ağaç köklerinde

Aynalı dolaplar önünde poplin karanlığını
Yazları düşlerin ayazını alıp durdu içeriye
İşte öyle, güneşli havalarda yağan yağmurlar gibi mecalsiz
Gitmez durur içimizde mevsimler de

3-5 Haziran 2017, Gece

BUGÜN

Bugün akla karanın mitingleri vardı
Ben ak da değilim kara da
Belki de gri olmayı bilemiyoruz
İnsanları kandırıp daha çok para kazanıyorlar
Dünyayı bitirip Marsa gidecekler
Bugün torunum geldi
Ona oyuncak aldık
Sonra Güneş Dünyaya indi dokuz temmuz
Güneşle birlikte Güneşe oyuncak aldık
O bizim terimizle yıkadı kendini
Sonra bir yağmur bir yağmur
Yağmura oyuncak alacak paramız kalmadı
Ben bazen parayı düşünüyorum bazen sağlığı
Ama ikisinden de mühim şeyler var
Mesela sevgi gibi
Torun sevgisi eş sevgisi dost sevgisi
Sevgiyi oyuncak sanıyor çoğumuz
Akşam bir yağmur bir yağmur
Yağmura sevgi verip gönderdik

9 Temmuz 2017

Fatih Akça, Hüseyin Alemdar, Duran Aydın, Naci Bahtiyar, Leyla Çağlı, Ünsal Çankaya, Deniz Dengiz, Erdiñ Dinçer, Ahmet Şerif Doğan, Oresay Özgür Doğan, Sema Enci, Altay Ömer Erdoğan, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Sedat Gülmez, Şenol Gürel, Nihan Işiker, Korkut Kabapalamut, Ozan Kaçar, Selami Karabulut, Ayfer Karakaş, Müştehir Karakaya, Fahrettin Koyuncu, Hüseyin Köse, Arif Mete, İbrahim Oluklu, Musa Öz, Hüseyin Peker, Mehmet Rayman, Şerif Temurtaş.

ÜZGÜN GÜNLÜK XIII

(Düşünce Ağırlıklı, Okuma ve Sinema Günlükleri)

Korkut KABAPALAMUT

20 Temmuz 2016

Öğle. Son zamanlarda istikrarlı olarak 10.30'da uyanıyorum. Tüm gece deliksiz uyumuş oluyorum tabii. Tek olumsuzluk, rahatsız edici düşler yüzünden uykunun tadını tam olarak çıkaramamam. Daha doğrusu uykunun işkenceye dönüşmesi. Dün öğleden sonra Optimum'a gittim. Kitapçısına da uğradım elbet. Epey bir kitabı elden geçirdim. Sonunda Mustafa Hoş'un *BigBoss*'unda karar kıldım. Tayyip Erdoğan'ın yaşamını eleştirel bakış açısıyla anlatan bir kitap. 36. baskıya erişmiş görünüyor. Aynı konuda epey kitap okuduğum için, şimdiye dek geldiğim kısımdaki bilgilerin çoğuna zaten vakıftım. Ama geri kalanlar da önemli tabii. Üslup, gramer bana göre çok zayıf ve özensiz. Bilgi boca edeceğim derken bunlar ihmale uğramış. Bir gazeteciden daha derli toplu yazması umulur. Bir de Gürkan Hacır'ın Erol Mütercimler ile yaptığı nehir söyleşi kitabı dikkatimi çekti: *Hayat Bir Tesadüf*. Oldukça hacimli bir kitap. Mütercimler, sevdiğim, siyasi analizlerini ciddiye aldığım bir araştırmacı yazar, stratejist. Bir gün alacağım o kitabı mutlaka.

Dün bir gerilim filmi izledim. Önemli bir yönetmen olan James Mangold tarafından 2003 yılında çekilmiş. Adı, *Identity*. Yağmurlu bir gecede, bir yol üstü otelinde yazgıları kesişen on kişinin başından geçenleri ustalıkla anlatıyor. Filmde beş dakikada bir cinayet işleniyorsa da, kan ögesine fazla prim verilmediğinden, rahatsız edici olmayan çok başarılı bir yapım çıkmış ortaya. Başrolde, kendisine karşı nedense nötr duygulara sahip olduğum ünlü John Cusack vardı ve hiç de fena oynamıyordu.

Gece yarısı. Gözlerim yanıyor. Uyumam gerek. Yaklaşık üç saat boyunca CNN TÜRK kanalındaki bir tartışma programını izledim. Pek verimli bir tartışma sayılmazdı. Bugünlerde darbe girişimi ile ilgili haberleri, bunun neticesinde hükümetin attığı seri adımları takip etmekten bitap düştüm. Ancak etmeden de olmuyor. Dakika başı bir flaş haber uyarısı veriyor cep telefonum. Normalde gündemi bir ay meşgul edecek bir haberin ömrü birkaç dakikadan fazla olamıyor. Örneğin, iki Anayasa Mahkemesi üyesinin, dört HSYK üyesinin tutuklanması. Bunlar bile sıradan haberler haline geldi. Gündem nedeniyle başka bir işle uğraşamıyorum doğru dürüst. Yine de bir film izlemeyi başardım bölük pörçük de olsa. Yaşam boyu izlediğim en saçma, sinir bozucu, ahmakça yazılıp yönetilmiş filmde belki de. Adı *Triangle*. Terk edilmiş dev bir yolcu gemisinde işlenencinayetler üzerine kurulu bir sözde film. Bazı yorumcularca pek methodildiği için direktip sonuna dek izledim iyimserlikle. Tam bir vakit kaybıydı. Biraz da *BigBoss*'u okumayı sürdürdüm... Az önce üç aylığına OHAL ilan edildi. Bakalım uygulaması nasıl olacak?

22 Temmuz

13.04. Dün pek anlamlı bir gün olmadı. Yine darbe girişimine ilişkin haberleri izlemekle, yazıları okumakla geçti büyük ölçüde. Onun dışında *Big Boss*'adevam edip kitabı bitirdim. İki de film izledim. *Primer* ve *Traders*. İlki, 7.000 dolar bütçeli bir festival filmiymiş. Tam bir kâbustu. Sözüm ona zamanda yolculuk temalı, iddialı ve ödüllü bir film. Baştan sona kesinlikle hiçbir şey anlaşılıyor. Diyaloglar tamamen teknik ya da anlamsız. Yine de inat edip tamamladım. Ama sinirlerim de bozulmadı değil. Sonraki İrlanda filmi fena değildi. İşsiz

kalan iki arkadaş elde avuçta ne varsa satıp internette bir ilan veriyorlar. Kendi durumlarında olan kişilerle gizlice buluşup ölümüne bir kavgaya tutuşacaklar, sağ kalan diğerinin sermayesini alıp ilgili forumdan anlaşacağı diğer kafayı sıyrılmış, gözü karartmış işsizlerle düellolara devam edecek. Film seçimlerinde bundan böyle daha dikkatli davranmaya karar verdim. İş tesadüflere bırakılınca sonuç parlak olmuyor genelde.

23 Temmuz

00.08. Günün ilk dakikaları. Yorgunum, uyku var. Nispeten hareketli bir gün oldu (dün). Öğlene doğru uyandım. Bulut geldi, biraz onu sevdiğimden sonra büroya gitmek üzere yola çıktım. Minibüs şoförüyle epey bir sohbet ettik. Konuşkan, kendince esprili bir genç. Bir haftadan uzun süredir büroya da adliyeye uğradığım yoktu. Bir süre sonra ortağım ve bir müvekkil aday da geldiler. Önce 15 Temmuz olayları, sonra kadının davası hakkında konuştuk. Birlikte çıktık, yemek yedim. Yine hipoglisemi belirtileri baş gösterdi. Artık bu hastalığı kabullenip gerekli önlemleri almam lazım. Bayılıp kalmak istemem bir köşede. Dönüşte Optimum'a uğradım. Yolda *Diri Ozanlar Derneği* dergisindeki şiirleri okudum. Asuman Susam, Şakir Özudoğru, Serdar Kutnu'nun şiirleri bana göre oldukça iyiydi. Bir de çeviri şiir vardı beğendiğim. Çok ayrı tellerden çalan şairler bir araya getirilmiş. Bu, uzun erimde iyi sonuç vermez gibi geliyor bana. Neyse, ben anlamam. Optimum'da, bomba patlar mı diye tedirgin olmadım değil. Normalde uğramayacaktım ama Bulut'a söz verdiğim oyuncak salt orada bulunuyordu. Bulut beni, daha doğrusu oyuncak gemisini sevinçle karşıladı, küveti doldurdum, uzun süre oynadı. Gemi su alıp battı, boşaltayım derken kırıldı. Onarım çabalarım sonuç vermedi. Bugün aldığım *Hayat Bir Tesadüf* adlı nehir söyleşi kitabına başladım, şimdilik iyi gidiyor. Vantilatör son sürat dönüyor. Az okuyup yatmalı. Darbe girişimine ilişkin haber ve yazı okumaktan feleğim şaşıtı yine. Bir süre daha böyle sürecek gibi. Önümü ve etrafımı görebilmem, seçebilmem gerek benim

23.05. Sadece yemek yemek ve biraz alışveriş için evden çıktım. Mütercimler'le yapılan söyleşiyi okumaya devam ettim. Bilgi birikimi, tahmin ettiğimin de üzerinde. Özellikle tarih formasyonu sağlam ve sistematik. 13 yıl boyunca üzerinde çalıştığı Türkiye'de askeri darbeler temalı kitabımı, Türk halkının ikiye bölünmüş olduğu, demokrasi istemediği, güç ve iktidara tapındığı kanaatine ulaşması üzerine yakması bence pek de akıllıca olmamış. Emeğine ve okur adaylarına yazık. Bir de, TSK'nın salt silahlı örgüt olduğundan dolayı, diğer tüm ordular gibi kendiliğinden faşist bir oluşum olduğu savı oldukça marjinal, kendi adıma yadırgadım. Fanatik liberal değilim. Bunlar dışında analiz ve yorumlarını beğendim. Kendini *Sol Kemalistve* anarşist olarak tanımlamış, mantıklı... Canım bir okyanus belgeseli izlemek istedi. Bu yolla, şu darbe tartışmalarının sıkıcılığından uzaklaşmak, soluk almak istedim belki de biraz. Daha önce de izlediğim *Planet Earth* adlı muhteşem belgesel dizisinin *Derin Sular* başlıklı 51 dakikalık bölümünü hayret ve hayranlıkla yeniden izledim. Okyanusların içinde Everest'ten daha yüksek volkanik dağlar olduğunu unutmamışım örneğin... Ardından *Ender's Game* adlı bilimkurgu filmi izlemeye başladım da, yarım saat kadar sonra sıkılıp biraktım. Çağdaş bir bilimkurgu serisi klasiğinden uyarlanmış. Harrison Ford başrolde. Büyük oyuncu değil ama son derece karizmatik. Yeri dolmayacak olanlardan. *Ender's Game*, Güney Amerikalı yönetmen Gavin Hood tarafından 2013 yılında çekilmiş. Yönetmen, *Tsotsi* adlı filmiyle 2005 yılında yabancı dilde en iyi film Oscar'ını kazanmış. Oralardan gelip bu sıkıcı filmi çevirmesi kendisi adına bir gerileme bana göre. Muhtemelen paraya gereksinimi vardı. Ayrıca, geçenlerde izlediğim *Eye In The Sky* gibi, yine bir Hollywood yapımı

olmasına rağmen heyecanla ve beğeniyle izlediğim bir filmi çekmiş olmasından dolayı kendisine fazla da kızgınlık beslememeye karar verdim.

24 Temmuz

18.30. Pazar. Salt, sabah boyoz ve gevrek almak için evden çıktım. İlk iş Mütercimler' in kitabına devam ettim. Renkli, hareketli, sosyal, çalışmakla geçen bir yaşamı olmuş. Tanzimat dönemine, ondan önceki yenileşme hamlelerine, darbe dönemlerine ilişkin yorum ve analizleri dikkate değer. Bir ara da yazdığı bir kitabı senaryolaştırıp 100 milyon dolar bütçeli bir film çekme işine kalkışmış Halit Refiğ ile birlikte (*Gelibolu*). Meblağ, bana biraz abartılı geldi Türkiye şartlarında. Bir filmde de Türkan Şoray'la başrolü paylaşmış (*Suna*). Netten bulup izledim, haliyle son derece kötü oynamış, gereksiz el kol hareketleri... Film de pek dikkat çekmemiş zaten... *Planet Earth* belgesel serisinden iki bölüm daha izledim öğleden sonra. *Sığ Denizler* ve *Cangıl*. Balıkların yaşamı bana her zaman daha renkli ve cazip göründü kara hayvanlarınınkine oranla. Özellikle mikro boyutlardaki böcek yaşamları ilgimi çekmiyor, o sahnelerde gözlerim kapandı, uyukladım. Karınca, örümcek, hatta kurbağa sevmiyorum nedense. Sonra 2002 yapımı *Kaçığın Günü* adında özgün bir Polonya komedisi buldum ama gözlerim yandığı için daha sonra izlemeye karar verdim. Bir ara uyku bastırdı, bir saat kadar uzandımsa da uyumam mümkün olmadı. Geceleri deliksiz, ölü gibi uyuduğum için olsa gerek.

25 Temmuz

Dün gece güzel bir film izledim. Yukarıda bahsetmiş olduğum Polonya filmi (*Dzien Swira*). Kara mizah türünde diyebiliriz. Son derecede absürt bir tarzı var yönetmenin. İnanılmaz derecede takıntılı, paranoyak, huysuz, şiir okulu mezunu 49 yaşındaki dul bir öğretmenin trajikomik ve katlanılmaz yaşamının birkaç günü ele alınmış. Adamcağız, bela paratoneri gibi tüm aksilikleri ve rahatsız edici tipleri insanları kendine çekiyor. Bu melanetlerin bazıları halüsinasyon. Niyetlendiği ve başladığı şiiri bir türlü sürdürüyor, her seferinde bir aksilik çıkıyor. Doğu Avrupa sinemasını her zaman sevdim, beni hiç yanıltmadı.

20.00. Bulut az önce gitti. 70 parçalık yapboz almıştım ona. Kendisi ilk bir dakika içinde pes edince yapmak bana düştü. Sanırım bir buçuk saatte tamamladım. Tam bir fiyasko. Dikkatimi toparlayamıyorum demek ki. Okurken de böyle oluyor zaman zaman. Odaklanma sorunum hep oldu. Bu gün kitap okudum, bir Alman filminin ilk 40 dakikasını izledim. *Ayaklarımın Beni Taşdığı Yere Kadar* olarak çevirebiliriz adını. 2. Dünya savaşı sonunda Ruslara esir düşen ve Sibiry'a da bir çalışma kampında yıllarca tutulan bir Alman askerlerinin hikâyesi. Kahramanımız imkânsız başarıp evine dönmek üzere firar teşebbüsünde bulunuyor. 2001 yapımı film Hardy Martins tarafından yönetilmiş. Birazdan devam ederim bu son derece başarılı filme... Yarın gününbirlik bir otele gideceğiz. Su beni müthiş canlandırıyor. Tabii kitaplarımı da yanıma alacağım.

27 Temmuz

Akşam. Dün bir tatil köyüne gittik. Bulut hiç yerinde durmadı, havuzdan çıkmadı, gözlerinin akları kıpkırmızı oldu. Ben de bolca yüzdüm. Deniz suyunun sıcaklığı mükemmeldi. Yüzmekten yorulunca şezlongda kitap okudum bolca. Mütercimler'le yapılan 479 sayfalık büyük boy söyleşi kitabı sonunda bitti. Çok yararlandım. Yazarın Çanakkale savaşı, Kıbrıs ve Atatürk üzerine yazdığı oylumlu kitaplar da muhakkak okunmalı izlenimini edindim. Çok titiz bir araştırmacı olduğu anlaşılıyor. Özgün düşünceleri de var.

HARABELERE BAKARKEN AKLIMI YONTAN ŞEYLER

buradan geçtin teninde çiçekler
ağır harfleri gözlerinle iterek
milattan önce de geçmişsin
taşa oyulmuş bir kitabe kaldırılınca yerinden
müzeler mi hafifler sürgün mü sayılır
boşluktan heykelcikler işaretlerle
geçmişsin milattan önce
şarap ve şiirlerle

koynumda bir balbal çıkarıp öpüyorum
geçtiğin yerde bir yığın şey
bir miğfer ekmek kırıntıları bir balta
yavuz bir çiçek upuzun saçlarının
ve yağmurun ardında
balbalımla dokunuyorum arada
kalbime ve yaşama

ben buraya göçlerle geldim
dağlara bakarak söktüm
demirin alfabetesini gökle konuştum
sana ateşe ve suya fısıldar gibi baktım
kül dedim çelişki değil mi bu
beni buraya getiren şey
seni burada neden tuttu bunca zaman

bütün dillerini bilseydim yeryüzünün
toprağın altında kalan dilleri de çağırıp
bir ağacın diliyle nasıl yazılır bir şiir
su kemerlerine yaslanarak düşünseydik bunu
yaprağı düşüren ne ağaç mı
yoksa yaprağın kırgınlığı mı
ne anlatmak ister bir yaprak düşüştüyle
keşke seni yerlilerin dilleriyle öpseydim
sen beni eski bir İskandinav diliyle
sesler çağırırsaydık durmadan yöremize

harabelerin zihninde yatan
ölü kısrakları okşamak isterdim
sen buradan geçerken
ben yeniden bir göçe başlamak
koynumda bir balbal çıkarıp öpüyorum
uzun şeyler yaşadık aynı suyun akranlılığıyla

Eksantrik biri. En büyük hayali Tibet'te Budist rahiplerle bir süre yaşamakmış... Can Dünder'in *Birand'*ına başladım (*Bir Ömür, Ardına Bakmadan*). Rahat okunuyor. Birand'a asla tam olarak ısınmadım. Zamanında Uğur Mumcu'nun kendisi hakkında yazdıkları nedeniyle belki. Bir efsane haline gelmesini de tam olarak açıklayamıyorum. Çok önemli söyleşilere imza attığı, çok çalıştığı kesin. Ama bana o kadar da zeki biri gibi görünmedi hiç. Bir de konuşmasını pek anlayamıyor ve beğenmiyordum doğrusu; fazla savruk ve heyecanlı bir üslubu vardı. Yine de onun kadar çok sayıda gazeteci, televizyon habercisi yetiştiren yoktur, hakkını teslim etmeli bu anlamda. Demek tecrübe ve bilgisini kıskançlıkla kendine saklayanlardan değildi.

İki Şairden İki Şaire Bakış: UÇURUM AĞZINA DÖKÜLEN KIZILCIK TADI

Hüseyin PEKER – Altay Ömer
ERDOĞAN

OPERA KAHKAHASI

I / 1

Tek bir zamanda birçok mekânda
yaşadım, yaşıyorum
çoğul zamanda
tek bir mekânda yaşadım,
yazıyorum bir dağın gölgesinde,

bir yazın içinde burada öleceğim
kumarda ütmezsem bayan Ölüm'ü.

Arka pencereden bakınca rüzgârla
çarpışıyor komşunun çamaşırları
güneş var yok güneş saati.

Zaman zamansız, sökülmiş dikişleri.

Böyle oluyor, böyle olmuştu her zaman:
İçine doğru göçer ışık hiç pörsümeden
patlayan mısırdır sesin kar sessizliği.

Bir serap artığıdır bu yama uzatmalar.

Böyle konuşuyor kendi kendine
ağzımda bir tuhaf kızılçık tadı.

ÖZDEMİR İNCE

(*Opera Kahkahası* adlı kitaptan, Ve Yayınevi, İstanbul
2017, s. 17)

UÇURUM AĞZI

hüznü çağırıyor yüzün
su gömüsüdür deştığın
sessizliğin yorgun gemi
ayrılığa demir atmakta

gökkuşağı lekelenidi

damlası düşen aşkın
boşluğudur yatağında
oysa ırmakta öksüz
kalır buz buluşma

dalında eskir gül

sar beni, üşütür sandal
pazılarımda kürekleri
güz, yağmursuz suda
yüzüyor yaprakları

köz, balığı buzda

saf şarapla aşk sana
keşfettin mi harfleri
kır kadehi ey hayyam
dök uçurum ağzına

MEHMET HAMEŞ

(*Uçarak Uyur Ebabil* adlı kitaptan, Temren Şiir, İzmir 2016,
s.23)

Hüseyin Peker:

Özdemir İnce 1936 Mersin doğumlu olduğuna göre, yaşını almış fakat gücü yerinde ozanlardan. Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü mezunu ve Paris'te Sorbonne Üniversitesi'nde Çağdaş Fransız Edebiyatı ve fonetik okuduğuna bakılırsa, Rimbaud, Lautreamont, Seferis, Adonis vb. çevirilerin kaynağı anlaşılabilir. 1963'te çıkardığı *Kargı*'dan bu yana da *Toplu Şiirler* dâhil birçok kitabı yayımlanmış, şiirimizden pek de uzak kalmamış bir edebiyat insanı öncelikle. Ama çağdaşı olduğu İkinci Yeni ozanları arasında ve okur nezdinde bu denli uğraşına rağmen yeterince etkili olamamış, hep bir ucuyla ön saflara geçmeyi başaramamış bir ad, bunun ilk nedeni getirdiği şiirin çeviri şiirlerinden izleri çağdaş şiirimize yedirememiş, kendi doğrultusunda ilerlemeyi yeğ tutmuş olması. Aslında başarılı ve önemli bir şiir uğraşdır, edebiyat yaşantısı izlendiğinde.

İlk etapta bunlar söyleneceği gibi son kitabı *Opera Kahkahası*'nda farklı görüşler de belirtiyor şiir okurunun içinde. Şöyle ki: Ahmet Oktay'ın İkinci Yeni'nin orta göbeğinde cirit attığı ve ayak uydurduğu dönemlerde ve sonlara doğru *Hayalet Övgü* ve *Lirikler* gibi Türk şiirine büyük yapıtlar armağan ederek aramızdan ayrılması gibi dev bir çalışmaya imza atmış görünüyor bu son yapıtında İnce de. Tıpkı Gülten Akın'ın sağlık bozulmasına rağmen *Beni Sorarsan* yapıtıyla ayakta durma çabası gibi, Ahmet Oktay'ın saydığım son iki yapıtına benzer biçimde, *Opera Kahkahası* da Özdemir İnce'den son ve dev fevran. İçinde iki bölümlük aynı adı taşıyan uzun çalışma ile söze başlayan kitap, 'Deccal Söylencesi' ve 'Destansız Destan'dan sonra 'Yolluk Olarak' başlıklı dev bir finalle kapanıyor. Bir an Melih Cevdet Anday'ın *Yağmurdan Önce* başlıklı son başyapıtını hatırlatan şu olağan dışı dizelerle başlıyor kitap:

"Tek bir zamanda birçok mekânda
yaşadım, yaşıyorum" (s:17)

İki dizede bile olsa, hem yaşadım hem yaşıyorum demek; daha aranızdan kaybolmadım, sözlerim kesilmedi demenin işaretlerini veriyor. Tek bir zamanda ve birçok mekânda demekle de şair, her devirde aranızda bulundum der gibi, işe çoğul tarafından bakarak, şairliğini büyütüyor. Aynı kitabın finaline de, bu yalın ve çarpıcı girişe yaraşır son sözler eklenmiş: "Yaşadım diyebilmek için, yaşamı da ölümü de kendine yakıştıracaksın. Yakıştırmasan da olur. Ölümün yaşamına denk olacak. Olmasa da olur. Doğduğun gün unutulacak, sonsuzluğa eklendiğin gün gibi ("yorulunca bu dünyadan, olduğum yerde kıvrılırım dedi.")" (s:115)

Elbet bu sözler, Dante'nin *İlahi Komedya*'sından, Baudelaire'in *Spleen de Paris*'inden fırlamış gibi. Ama işin aslına bakarsanız, son dönemlerinde bütün önemli şairlerin vardığı felsefi durak da burası değil mi? Bilgelik... Melih Cevdet Anday, "Ben bu yüzyılı yaşadım" diye dev düşüncelere soyunurken, bu düşünsel evrimi kat ettiği yolculuğu hatırlatıyor gibi değil miydi? Ya Ahmet Oktay'ın *Madenci Lambası*'nda işaretlediği ışık hangimizi gösteriyordu dersiniz? Gülten Akın'ın "Beni sorarsan / Kış ıste" deyip sözü kısaltmasıyla da; aynı çırpınmanın, ölüm karşısında çelik bir zırhla görünmenin simgeleri karşısında değil miydik? Bu kitapta da Özdemir İnce, dilimde saklı bir şey kalmasın der gibi, toplumsal sıkıntılardan, yaşamsal dokuda eksik bırakmayacağı ne varsa demeye soyunmuş:

"Ben kendimi bildim bileli
her nesneyi selamlarım dünyada
hal hatır sorarım atlamadan" (s:27)

"Dünya kimsenindir
dünya sözcüğü herkesin" (s:24)

Özdemir İnce aynı zamanda güney kökenli olmanın verdiği sıcaklık kadar, Yılmaz Güney, Nihat Ziyalan vb.

kuşakdaşlarıyla beraber yetişmiş olmanın coşkusuyla sözünü sakınmaz, yer yer külhan, kabadayı kaba'lığına da sığınır. Yer yer küfure benzer imalı benzetmeler eklemekten zevk alır gibidir. Onun şiirinde “eşekler dereye işer” (s:25), “dünya kavanoz kıçlıdır” (s:12). “Ne bok olduğunu bile bile yüceltirler halkı” (s:42), “ıskartaya çıkması maslahatın” (s:43) benzeri argoya ve sert çıkışa sığacak deyişlerle söylenmekten çekinmez. Bu tür söylemler onda yürek bağirtisi olarak gözlemlenir en çok. Örneğin “Ben diyorum ki ona: Ulan başlarım senin hırsızlığa ayet indiren frengili dilinden” (s:59) Elbet şiirsel söyleme zarar bile veren bu tür edimlerin İnce'de biraz da toplumsal anarşi bağlamında ele alınması gerekebilir. Özdemir İnce'nin *Opera Kahkahası* bir anlamda düzyazıya yaklaştığı yerlerle birlikte, şiirden gazete kupürüne ve dolaylı olarak anlatımcı şiire de yanaşmaktadır. Ama düşünsel tavır, Türk şiirinin İran ve Arap şiirinin geçmişinden getirdiği izlerden de yararlandığı yerlerin eklendiği hesaba katılırsa iyi bir iş çıkarmıştır şair. Şu dizelerin final dilimine eklenmesi de kitabın ana içeriğini açıklıyor zaten: Şair bunamaktan korkmaktadır. Asla böyle bir şeyin kendinde olamayacağını hesabı içinde taşkınlığını gizlemekte, toplumsal gelişimlere ince bir eleştiriyi de gizleyerek şiirin içine taşımaktadır:

“*Bunamış, bokuyla oynuyormuş' derlerdi benim bir zamanlar çocukluğumda. O zamanlar bunamanın alamet-i farikasıydı bokla oynamak.. Şimdi mutluluğu bekliyorum, Bunamam gerek, şimdi olanları görmemek için, ki baktular.*” (s:112)

Bence tüm sert çıkışlarına rağmen, *Opera Kahkahası* yılın iyi kitaplarından, hak ettiği yeri bulması dileğimle. Tabi Özdemir İnce'nin de daha ön sıralarda yerini alması isteğimle.

Özdemir İnce'nin geçmişte çıkardığı toplu şiirlerine bakarak da şunları ekleyeceğim: Toplu şiirlerin önsözünde tam bir şair meydan okumasıyla rüzgâra bırakıyor kendini: “*Yapıtlarımın ölümünden sonra başına gelececek hiç ilgilendirmiyor beni. Unutulurlar mı, unutulmazlar mı, yaşarlar mı, yaşamazlar mı? Ben onları yazarak kendime bir hayat kurdum ve bu hayatta mutlu oldum.*” *Toplu Şiirleri* ilk bölümlerinde daha düz telden ve us yanlısı bir şiiri önümüze serme gayreti hissedilen ozan, şiir birikimini ve donanımını üç ve dördüncü ciltlerde daha yoğun biçimlerde hissettiriyor. İlk cildin sonuna eklenmiş “Bir Ana Heykeli” de şairin üstün yapıtı zaten. Onun Nâzım Hikmet nefesinden kopan bir şiire denk düşmeye çalıştığını, bir o kadar da Fransız yeni dalga şairlerinin yöntemlerinin izlerini dilimize getirdiğini söyleyebiliriz. Son ciltte mitolojiden dünyadaki savrulmaya, her türlü fitne kovanına dil uzatan çok sesli bir şiire dönüşmeye çalıştığını ekleyebiliriz.

“*Nedir ki ozanın yazgısı diyorum*

Halkların yazgısını okumaktan başka” (Birinci Cilt, s: 421)

Bir şiirinde “*Kınayacak beni usta ozanlar*” derken de Türk şiir akımlarına ne kadar uzakta durduğunun işaretini veriyor sanki. Bir kenti, ancak bir dostla yaşamayı yeğleyen ozan, o sevdiği ülkenin yeryüzü olduğunu söylüyor her fırsatta. Ülkeler ve halklar yazdırır ozana şiiri diye ifade ettiği mangal yüreği, hep merhametin sertliğine uğrar, “*hiç aceleye gelmez şiir*” (Birinci Cilt, s:440) dediği yer de, hır çıkarmayan yufka yüreğinin, sertliğe de uğramayı ihmal etmeyen sesidir.

Toplu Şiirler'de dikkatimi çeken şiirlerden bazıları: “On İki Ohrid”, “Can Yeleği Tavandadır” başlıklı uzun soluklu çalışmalar. Şairi İkinci Yeni'ye iliştiren, nitelikli uğraşlar arasında, sonuncu 100 sayfalık uzun şiir (Can Yeleği Tavandadır) bir solukta okunabilecek, kıskırtıcı ve körükleyici bir yapıt. Özdemir İnce yerine göre mitosa, yerine göre doğaya, yaşamaya tutunan bir solukla yazıyor. Hayatın içinden bir şair. Yer yer narrative olmanın rahatlığına bile bırakıyor kendini. Kitaptaki “Keskindoreke findinfalava” eşsiz bir araştırma şiiri

öncelikle. Dünya şairi gibi davranmanın gururunu taşıyor her şiirinde. Bu yönüyle de şiirimizden ayrı yerde koşturduğu, kuşaklar üstü bir ozan olduğu eklenebilir.

Mehmet Hameş, güney kökenli, dahası 1959 Hatay – Hassa doğumlu olduğuna bakarak, bugün 58 yaşına gelmiş, yolun yarısını çoktan kat etmiş bir ozan. Adana yöresinde özel sektörde çalışmasına rağmen kültür – sanat danışmalığı yaptığına bakılırsa, çocuk yaştan beri yazdığı şiir evreninden hiç uzak düşmemiş, senelerce içli – dışlı bir yaşam sürmüş onunla. Zaten aileden gelme bir şiir yaşantısı da beklemiş uzun yıllar çevresini. Ağabeyi Hüseyin Ferhad'ın Altın Portakallı, ülkemizin saygın şairlerinden oluşu şiire uzak kalmaması için ana sebep başta. 2001'de yayınladığı *Yaktığın Coğrafya*'dan başlayarak yıllar aralığında 6 kitap yayınlamış şiir alanında. Hep dolu, yüreği taşan bir sesle. Hep bir çığlığı inceltir gibi, şiir peşinde dolaşmış. Hep taşkın ve destansı bir soluğu yeşertmiş yüreğinde.

Küçük sesle seslenen saymamış kendini. Gerek toplumsal konumda kendine uygun bir yer seçmiş, oradan seslenir olmuş, söz sahibi bir şair hep. 2013'te *Kayıp Alfabe*'yi yayınladığı tarihe kadar, hep iri sesle, toplumsal yerinin kalbinde ayırmadığı koltuğunda vicdanın sesiyle konuşmuş, bildiğimiz çığlığı şiirsel dokular çerçevesinde halı gibi işleyip durmuş şiirinin ayazına: Sennur Sezer onun için “*Doğduğu coğrafyadan ve şair ömürlerinden dizeler taşır*” diyor... Hilmi Yavuz da yaban bir doğanın haşın haritasını okumaya çağırıldığından söz ediyor şairden ötürü. Biraz da Arap şiirinin o gizemli seslenişi ve sıcak kıvrımlarıyla yükleniyor anlama. Sözü kısaltıyor eskisine göre. Kayıp alfabe, onda bir başlangıç sanki. Geç kalmadığı bir yerden başlıyor şiire. Söz demlenmiş, gerekli oyuklar atılmış. Kelimeler hak ettiği yerlerini bulmuş gibidir Hameş'te.

“*Kitapta tarih öncesi*

gibi eski hafızasında
çalışkan öğrenci masasında
gençliği yarına saklar
iki aşık arasında

seher ayaklara sarkar” (*Kayıp Alfabe*, s: 12)

Yukarıdaki dilimde de göreceğiniz üzere, şair sözü oldukça inceltmiş, fazlalıklar atılmış, boş tınılar şiirden uzaklaştırılmış, saf söz denenmektedir. (Gençliği yarına saklar, seher ayaklara sarkar) demek, bu tür düzenlemenin usta işi birleşimleridir kanımca. Buna benzer inceltilmiş çok söz yumağı bulabilirsiniz kitapta. Olgunluğun çita yükselttiği yerler bu tür anlatım girdapları... Yer yer düzyazı dilimlerle şiir çoğaltan, bir destansı soluk üzeredir şair. Çölden kopup dik ses çıkaran bir yürekli komutan gibi toplumcu duraklara inecek, karar sahibi edasıyla konuşacaktır sürekli.

“*senli hatay'ım, yoksa hatayım*” (*Uçarak Uyur Ebabil*, s: 57)

Son kitabı *Uçarak Uyur Ebabil*'de gene düzyazı çığlıklarının arasına yerleştirdiği inceltilmiş ve gerekli arındırması yapılmış usta işi deyişleri araya serpiştirdiği bir dil kuşanır Hameş, şiirinde susam inceliğine bile yaklaşan özgün kelimelere ulaşır, türlü denemeler içine girer. “*kendini şiire ezberler*” (s:16) durmadan. Kuran-ı Kerim'in Fil Suresi'nde adı geçen ebabiller, bu kitapta zalimlere karşı direnen Gezi gençlerini çağırıştırılmaktadır. Zaten kitabın daha ilk diliminde, Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Ferit, Mehmet gibi katledilen Gezi şehitlerinin yanında duruş sergiler. Şairin bir kanatlı kuş gibi ülke sorunlarının savunucusu olduğunu tekrarlar. “*zehrindle zehirle*” diyecek inceltilmiş sözcük furyasıyla katılır şiire. Sanki simge, imge birleşik bir tufan habercisi olarak görev yapar şiirinde. (s'olan) vb. kelimeleri ayırdığı, harfleri biçim deformasyonuna uğrattığı değişik tekniklere bile uğrar. (geleceğimi ezberle) gibi güzel deyişleri şiirine yedirmeyi de. Mehmet Hameş, denemesine yeni başlayan bir ozan gibi. Yaşı durmayan bir şiire çalışıyor hep. Kanlı, canlı, toplumsal

devinimli, yaşadığı çağa sahip çıkan bir şiiir. Dikkatlerden kaçmamalı diyorum.

Altay Ömer Erdoğan:

Özdemir İnce, şiirimizin yaşayan ustalarından biri. “Benim mucizem: Ölmekteyim / 1 Eylül 1936’dan bu yana.” (Opera Kahkahası, s.18) Gerçekten de mucizevi bir şiir emeğine imza atan İnce, incelikli hayat felsefesine sığdırdıklarını şöyle dile getiriyor Ahmet Yıldız’ın kendisiyle yaptığı söyleşide; “Hayat Felsefem: Şimdiye kadar kahveci çırağı, kebabçı çırağı, simit ve gazoz satıcılığı yaptım; fabrika işçiliği, maliye memurluğu (1 yıl), kütüphanecilik (2 yıl), ortaokul ve lise Fransızca öğretmenliği (9 yıl), TRT televizyonunda yöneticilikler (14 yıl) yaptım; iki yayınevimde (Can ve Telos) editörlük ve yayın yönetmenliği (11 yıl) yaptım; Hürriyet (12 yıl) ve Aydınlık (2 yıl) gazetelerinde köşe yazarlığı yaptım. Epeyce kitap çevirdim. Birkaç türde 140’tan fazla kitap yayınladım. Hepsinde ilkem en iyi olmaktı. Sanırım, hepsinde başarılı oldum. Askerlikte bile takdirname aldım. İyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir vatandaş oldum. Buna karşın hep uzlaşmaz olmayı başardım. İyilikler yaptım ama hiç kimseye kötülük yapmadım. Hiç kimseye mudara etmedim, boyun eğmedim.” Hayat felsefesinin praksisinde çok önde olmayan ama önder olmaya soyunan bir şiiri olduğu söylenebilir. İlkel tutumundan kaynaklandığını düşündüğüm moda kırılmalara ve geçici heveslere kapılmamış olmasıdır, senin ve çoklarının bunca emeğinin okur nezdinde karşılıksız kaldığını ileriye sürmesi.

Bu karşılıksızlığın bile bir karşılığı var bana kalırsa. Bir yer ve duruş belirleme inşasında İnce, kendini ayırarak şiirini ortaya sürmüş bir şair. Yıldız ile söyleşisinde “İkinci Yeni şiirimizin başına gelen bir trafik kazasıdır” belirlemesini “İkinci Yeni çağdaş bir tepki-girişimdir ama dikkate almadığı N.Hikmet şiiri ondan çok daha çağdaştır. Bu tepki girişimiyle şiirimize bir yenilik getirmiştir ama rotasını da saptırmıştır. Doğal koşullarda İkinci Yeni şairleri N.Hikmet’e göre hiza ve istikametlerine bakmalıydı. İkinci Yeniden sonra gelen kuşak da N.Hikmet’i yok sayıp İkinci Yeni’ni taklitçisi oldu. Solcu şairlere gelince, onlar N.Hikmet’ten değil, ondan etkilenen Filistin şairlerini örnek aldılar” diye genişletiyor. Hatta “İkinci Yeni şairleri iyi şairlerdirler ama bu hareket şiirimizde bir sapak, bir çıkmaz sokaktır. Genç şiirimizin günümüzdeki felaket halinin nedeni de bu sapak ve çıkmaz sokaktır” diyor. Kendini de bu sapaktan çıkmaz sokaktan kurtarmış kabul ediyor; “Bana gelince: Bir süre İkinci Yeni’nin bir kısmında yazdım ama onlardan değilim. O yıllarda ben Fransız şairlerini ve Nâzım Hikmet, Fazıl Hüsnü Dağlarca, Behçet Necatigil, Melih Cevdet Anday ve Oktay Rifat’ı okuyordum. Bulduğum yeri Memet Fuat çok iyi tarif ediyor.”

Özdemir İnce’nin bazı görüşlerine katılmasak da, bu şiir verimini gölgelememeli. Bu verimin ulaştığı noktada Opera Kahkahası’nda Maldoror gölgesini fark edebilmeliyiz. Kendi çevirisinden Maldoror’un Şarkıları’ndan alıntılıdığım şu satırlara bir göz atalım ve toplumsal aşınmanın Türkiye pratiğinde İnce’nin adımlarına tanıklık edelim; “Çirkin suratlı, gözleri karanlık gözvezerine gömülmüş insanlar gördüm; kayanın sertliğini, dökme çeliğin katılığı, köpekbalığının kan dökücülüğünü, gençliğin küstahlığını, canilerin mantıksız öfkelerini, iki yüzlülerin ihanetlerini, en olağanüstü oyuncularını, rahiplerin kişilik gücünü ve dışardan bakınca en içe kapalı, dünyaların ve göklerin en soğuk yaratıklarını aşp geride bırakmışlardı; ahlâkçılar bitkin düşmüştü, yüreklerindeki görmeye, Tanrı’nın amansız öfkelerini başlarına yağdırmaya çalışırken. Hepsini bir arada gördüm; kimi zaman, belki de bir cehennem cini tarafından kışkırtılmış, dondurucu bir sessizlikte gözlerine hem yakıcı hem kinli bir pişmanlık acısı sıvanmış

durumda, annesine daha şimdiden başkaldıran bir çocuk benzeri en sıkı yumruklarını havaya kaldırdıklarını, bağrıların gizlediği o alabildiğine adaletsiz ve dehşet yüklü, tutkulu ve düşman düşüncelerini ortaya çıkarma yürekliğini gösteremediklerini ve bağışlayıcı Tanrı’ya merhametten kederlendirdiklerini gördüm; kimi zaman, günün her anında, yediden yetmiş insanlara, soluk alan her şeye, kendilerine ve Tanrı’ya karşı mantıksız ve akül almaz lânetler yağdırırlarken, kadınları ve çocukları kötü yola düşürürlerken, vücudun edep yerlerini kirletirlerken gördüm onları.” Lautremontvari şiiri düzyazıya yaslama hevesi biçimsel kabuğu altında hepsini, her şeyi bir arada görme isteğinin somutu ve sonucu bir yapıt Opera Kahkahası. İnce’nin 80. yaşı için kendine verdiği armağan.

Opera Kahkahası’nda hançerini hazırlamış görünüyor İnce. Toplumsal aşınmanın ulaştığı her yere dokundurmak istiyordu hançeri. Hançer kimi, portakal soyar gibi soymuş sözcükleri. Sözcükleri soymadan da anlatılabilirdi bana kalırsa bu destansız destan. “Yazıklar olsun küfre batmayanlara!...” (s.76) diye sesleniyor sanki benim bu düşünceme karşı. Ki yapıtı bir oyun olarak da okuyabiliriz. Kaosa çalışmış şair bu görkemli yapıtta. Haydar Ergülen, “Opera Kahkahası’: Şiirin gereği. Ve gerekli bir yapıt. Bugünün şiirine gereken neyse, hepsi kitapta var: Cesaret, gençlik, eleştiri, ironi, gerçeklik, haklılık, doğruluk, yenilik, sağlamlık, genişlik ve dikey bir tutum olarak şiir. Türkçenin büyük şairlerinden Özdemir İnce, kendisini yetiştiren sözcüklere ve Cumhuriyetimize borcunu ‘Opera Kahkahası’ ile ödüyor” diye yazmış. Bu cümlelerdeki dikey tutumu önemsemek gerek, bu sayede şiirin gereksindiği heyecanı 80 yaşını devirmiş bir şair öneriyor. Ben üç dize seçtim, kendimizi tanımanın bilincinin yattığı türden ve herkes düşlerine benzesin diye:

“Sözcüklerden bir harf çıkar yıkılır evren!” (s.21)

“Yolum sarp ve yokuş, yoktur yoldaşım.” (s.69)

“Dikenli bir vajinadır evren.” (s.107)

Özdemir İnce, bir özet sunuyor okuruna; sonsuzluğu hak eden alır diye. Gülü seven dikenine katlanacak demek ki...

Tam bu noktada “varoluş ya da yokoluş üzerine ilerliyor insan, hangi uca yaklaşırsa onunla beziyor kişiliğini” diyen Mehmet Hameş’e çeviriyorum yüzümü. O da, “bellegini yitirmiş bir kahkaha hali”ne çalışıyor Uçarak Uyur Ebabil’de. Yer yer düzyazı şiire evrilen verimiyle aynı İnce’nin yaptığı gibi kaosa, toplumsal aşınmaya, yakın tarih sıkıntlarına bileniyor o da. Şiiri bir muhalefet biçimi olarak kullanan ve değeri olan söz söyleyen şairlerden Hameş. Bu değeri, yaşadığımız günlerden süzerek ortaya koyuyor. Yetiştirdiği coğrafyadan seslerin ve izlerin peşinde bir bellek oluşturuyor. Şemsettin Murat’ın kendisiyle yaptığı söyleşide “Çukurova’da yaşıyorum. Çukurova, Doğu ve Güneydoğu insanını, hatta İç Anadolu insanını, bile bağrında barındırır. İşte bu halkların yaşadıkları çelişkiler, acılar, sevinçler, duyurduğumu, duruşumu, hayata bakışımı belirleyen etkenler olmuştur. Bu coğrafyada yaşayan biri olarak içimde çığlık atan çocuğu zapt edemedim, açtım şiirimin çıkını. Yaşadıklarımı yazdım hep. Bu güzel insanların arzuhalcisi olarak gördüm kendimi” diye tanımlıyor şiir ilgisini. Tabi bu ilgiye bilgi de ekliyor. Bu, şairin narratif yönünü besliyor. Anlatmak için anlatmıyor, anlamak isteğini, anlaşılma derecesine sıratıyor.

“Hesapsız bir dağınıklık”tan bir şiir düzenine yol alıyor Hameş, “senli hatay’ım, yoksa hatayım” (Uçarak Uyur Ebabil, s. 57) dizesindeki söz oyunundaki derinliğe ulaşıyor. Yeryüzünde insan yüzünün yansılarını arıyor, hallere çalışarak. Kesme imleriyle, yeni anlamlara, yeni evrenlere kapılar arıyor. Buradan bir çıkış kurgulama ihtimalinin şairin kendini yeniden bulmasının ve değiştirici özne olarak tarihe mal olmasının alıştırmalarını yapıyor. Alışmıyor, alışmamaya kurmuş saatini ve insanın yalın haline tasarladığı yolculuğunda arıyor şiiri. Bu yolculuğa aşkı da ekliyor, yer yer aşkın bir

AZ DAHA YAKLAŞTIM SANA

Bir boykot yılı kaldı kavuşmamıza
Bir Doçka yılı, bir Keleş yılı, bir ölüm orucu yılı, bir adalet
yürüyüşü yılı...

Salçalık domateslerin
Domates domates koktuğu mevsim şimdi
Vefası gönlümde
Parmak izimizi aldıkları günün

Öte yaka için şifremizi de yazayım unutmadan:
RPZ4WX

“Mendil kapmaca” imzalı sevgimle...

öznenin dudaklarından dökülen liriklerle. Sonsuzluk hakkını da teslim almış, “bilmez misin gönül, ateşin mülküdür kü!” (s.72) diyerek paylaşıyor çağdaşlarıyla. Çağın vicdanını sorgulayan bir şair olarak Mehmet Hameş, görünmez bir boşluğa yazdığı dizeleriyle görünür kıldığı insan hallerini birer anımsatma efekti olarak kullanıyor. Okuruna “Aklımda!” demek fırsatını içeren bildiriler sunuyor.

“Hayat, şiirin atardamarı; şairse hayatı sorgulayandır. Her şair çağının şahididir” sözlerini not düşüyor bir söyleşisinde. Şairin görevinin insanlığın düşmanı kapitalizm ile savaşmak olduğunu da ekliyor. Şiiri hakikatin bir parçası olarak ele alan Hameş, ona masumiyete dair hayattan öğeler de ekliyor. Böylece şiiri insanın haklı mücadelesinin bir parçası kılıyor. Hayatı ve dolayısıyla hayata dair her alanı okuyabileceği bir alfabe oluşturmuş kendine. Bakışlarına kimlik kazandırmış; “yurdu vurulmuş çocuklara benzer / beni kederlendiren şu bakışın” (Kayıp Alfabe, s.30). Kederi, hüznü, acıyı ödünçlüklerini bilerek aklında taşıyor Hameş, bütün kapılarını ve pencerelerini güzel günlere, hak edilmiş bir geleceğe aralıyor. Şairi, şair olmayı çağına tanıklık etmekle sınırlamıyor kaldı ki, onu tarihin değiştirici öznesi olarak emekçi sınıfların yanına ekliyor. Acının da, sevincin de bireyselleştiği, narsisizmin tavan yaptığı bir çağda, önemli bir entelektüel tutumu bu. Buradan da okumak gerekir Hameş’i.

“Asi nehrinin şiirini yazan asi bir çocuk!” diye nitelemişti Hilmi Yavuz. Çağın vahşetine karşı incelmış ruhunu sürüyor ortaya. Köklerine, kökenine duyduğu minnet ile harmanlıyor iç dünyasını ve dünyadan sorumlu şiirini kuruyor. Dili genç, bir gençlik aşısı gibi duruyor tarihsel acının boynunda. “Ruha çöreklenen uzun kütliğe” başkaldırı olarak tasarlıyor şiirdeki eylemini. Aşka inancını ekliyor bir de, aşkın direnmeye taşıdığı gizil gücü. Unutmanın teslim olmaya eş olduğunu bilerek yer yer parçalanmış görüntüler halinde, kimi gündelik aldanışlara ünlemler koyarak, yer yer varoluşa kanıtlar çıkararak, kimi de her şeyi doğasına geri çağırarak hatırlamaya çağırıyor okurunu. Hatır olsun diye değil! Yeryüzündeki ayak izlerine kalbinin mührünü vuruyor Hameş. Nokta.

İki şairden geriye bende, uçurumun ağzına dökülen kızılılık tadı kaldı. *İlahi kızılılık!*

GEÇMİŞ İLK YAZIN BALADI

tozutup geçti ilkyaz
dağları caddelere indiren
bir demet papatya sevinci
vitrinlerin indirim telaşı
bana hüzünlü bir öykü kaldı

tozutup geçti ilkyaz
aşkı tatmamış kadınlara
bir esenlik rüzgâr
okşayıp dağıttı saçlarını
bana içli bir şiir kaldı

tozutup geçti ilkyaz
kömür değil barut kokusu
antenlerden evlere sızan
kavrulmuş çocukların teni
bana acılı bir masal kaldı

tozutup geçti ilkyaz
içiçe girmiş balkonlar
saksılarla daha bir yalnız
kendini dinleyenlere
bana hüzünlü bir şarkı kaldı

tozutup geçti ilkyaz
kasvetli kış akşamları
huzursuz bir rüyayı
yaşlanan gözlerime
bana ışıklı bir roman kaldı

tozutup geçti ilkyaz
ritmi kalbime ayarlı
çıldırın kuşlarla yeşil
ağaçların uyanışı
bana buruk bir aşk kaldı

Leyla ÇAĞLI

KONUŞMA!

kendi boşluğunla merdiven boşluğu arasına
hızla düşen damlalarla konuşma!
dediysem sesin geldiği yöne doğru
iple sarkıtığım bakraca

içimi döke saça konuşma.

yağmur damlalarını, fesleğen yapraklarını,
nefesimi tutup sayıyorum, tutabildiğim kadar
yarı yoldan boş dönen bakracın ipini.

eksik dilenmiş ilk ikisi telafi edilebilecek
üçüncü bir dileği eldivenle tutabilirim belki
ses ve sahip arasında yakışsız ilişki...

hiç kolay değil, bir şeyin bir şeyle ilintisini
ayrı ayrı demetleyip
ilintisizliğe olanak olarak sırtımda taşımak.
taşımak dediysem ucuza tutulmuş bir hamal gibi
kendimden kendin kadar uzağa.

SESSİZ SÖZ GÖNDERİ

Hüseyin ALEMDAR

1

Karanlığı lanetleme; kanıksa, tanımla, kutsa. Daha çok ışık, daha çok gölge, dahası *çokşimdi*leke. Işık-gölge uyumu[--oyunu] sekansında leke en güzel şiir, unutmama. Bak işte, defterinden uçmuş gibi harf harf, sözcük sözcük, dize dizeboşluğun ve sonsuzluğun sessiz sözleri şiirin gönderinde. Her harf, her sözcük, her dize bir ihtilâl!
Şiir; karanlık dünyadaki yarın, yarın ya da öbür gün başka bir günün ışığı. Yanlış anlama, şiir ve gelecekte söz etmedim. Kaldı ki şiirin dünü ve bugünü vardır; yani *çokşimdi*, şimdinin sonsuzluğu.

2

Hazı ve hevesi hayat yap şairsen eğer. Aşkı ve ölümSüzlüğü hayat yapıp sonsuza uçuran şairler elbette, peygamberler değil. Şiirin gönderinde imge düzeni, metafor zıpkını, söylem kipi göğü delen büyümlü burju şiirmiş meğer.Bak, gönderdim işte!

3

Perçemli Sokak öncesinde Oktay Rifat bile demişse, ne demiş: “*Akalla yazılan şiir en kötüşirdir*”, aklı ve matematiği ölmle sakla, ölme! Üç nefes, sekiz günah ölüme damatlık giydirilmiş gençliğim gönderimde: Ölümü öldürdüm say; şiir, peltek zaaf zarif şüphe. Orda mısın!

4

Hangi taştan hangi yastan yanasın, söyle bileyim. Herkes sustuğu ve susadığı kadar işte. Söyle, insan ömrü kaç kapı kaç cümle; kaç kitaba sığar ki şu benim Hüseyin mecnunu ömrüm? Şiir diye gönderime assam da kendimi ne iğne bilge ne gövdem: Yazık ki şiire rağmen sadece kalbim kaldı, üç *ah*'la kaldım!!!

5

Ah! *Simruğ* Ece Ayhan dahil her şair biraz elif, ilk harfi incinmenin. Peki, inlemeler ve incinmeler atlasında nasıl şair olunur!? İlk harften son harfe, kırk kapı kırk bin cümle incine incine. Gönderime bakma içime bak: Gülmek bir, ağlamak iki; ikisi de dünya dili. Gizli alenî ben çok ağladım.Şiir söylemiş herkeste hakkım var, doğal olarak her şairin üzerimde hakkı var; bir şâir hariç (Haydar Ergülen) tüm şairlerle helâlleşmek isterim. Ah! Ece Ayhan orda, burnuyla bile duyuyor/doyuruyor beni: “*Yinelediği bir sözcük kezlerce: Erselik!// Sevişirirarak kendi ağzını// Tek konuşulur yüzüdür bacaklarının arası!*”* Şiir tadında küfretmek ve sonra susmak fiyakamdır. Ben bir köy çocuğuyum, başka ne diyebilirim ki!
Ne zaman mı yazarım? Çoğun, sabahleyin ve *yokilçe Gebzegibi*ağlamaklı.**

6

Eza ve ceza sürçmeler de şiire dahil olmalı. Kalp, göz ve dil sürçmelerim ki üç ciltlik kocaman bir yara kitap içimde: Allah'a rağmen her kul günahkâr ve eksik biraz. Doğuştan ağlamaklı Doğu'nun her oğlu, kızı. Değil gönderime acizime de saklansam içim ağı işte, şiire rağmen.
Bağışla beni cahil ve civan kalbim!

7

Hayatta kaldığımız sürece şiirin her gün yeniden başladığı doğrudur; doğrudur bir delikanlının kravatu, gelinlik bir kızın mendili olduğu. Doğrudur aşk ve ölüm efektiyle her gün

kendimi gönderime çektiğim. Göğün ve boşluğun uyanışıdır şiir. Mayakovski ve Lorca okudukça da kan parfümü!
Şimdi gönderimdeki sıra dağlar giyotine tutulmuş *Sıragöller* gibi: “*Dikine bir yataktır, ağır ağır açılır kadife örtüsü/ Din de, ölüm de neşeli bir aşka döner içine girildikçe!*”***
Gönderime bak, bana bak, içime bak; kana bakma! Harflerden seccade dikmedikçe kan konuşmaz.

8

Arzu arzuyu, nefret nefreti, haz hazı, kin kini, istek isteği hazırlar. Baba gafı, anne kusuru bir yetmezlikler âraf ıdır şiir; günah-sevap bir pergelin iki ucu gibi döndükçe ve kanırtarak hem kendini hazırlar, hem de tamamlar. Tıpkı aşk ve ölüm gibi. Gönderime bak ama korkma; kork ya da! Güçlü şiir orda.

9

Şiir ki bir atın nefesi! Atlar ve şiir koştukça; beyazım kefen, yeşilim kan. Soylu ve hakiki şairin vedası Doğu-Batı sentaksı gönderinde[dan] akmalı. Tanrılar böyle giyinir yeminlerini ve yâdlarını. Şiir biraz da şer ve şüphe! Ah! “*Yara ve yas insanlar ve sözcükler arasında büyür!*”****
Kanımın çocuk mürekkebiyle konuştum: Şiirim biraz da annemin kusuru.

10

Şâir kaldığım sürece kıyametim benimle: Harfler ve sözcükler gönderimi yıkasın, ben öldüğümde. Sahi, benden sonra cesetime âşik ve benden feryat eden sözcüklerimi kim anlayacak!? Arzu'dan Zülâl'e şiirimi kim ağlayacak, avlayacak!

11

Unutmama! Eğer şâirsen bedenindedir mahşerin ve matemin.

12

Sadece iki mahlûkat: İnsan ve at; yalnızca iki şehriyin: Nefs ve nefes; dünyayı bile alt üst eden iki saf ve dişli kırmızı. Şiiri orda ara, oralarda; oraların sonsuz kırmızı ve nasıl da ıslak! Belki de İlhan Berk hiç gitmemiş, şiir hep burda, gönderimde.
Güzel Irmak ne zaman ölür, gülünün solduğu akşam! İşte ben o zaman öleceğim; yaz bunu gönderime, tabutuma.

13

Aşk-ı çerâğ! Artık yak çıkarı: Aşk ve şiir ölmez; aşk ölürse ten dirilir, şiir ölürse ten ve dirim.

13+1

Yalanım yok; anne sütü gibi ak pak, sevgili gibi pirüpaktır benim şiirim: Toprağın şalıyla kurulanmış, güneş taşında yakanmış!

*) Ece Ayhan

**) Ömrüm 6141 rakımlı Hüseyindağı gibi ağlamaklı!

***) Ülkü Tamer

****) Adonis

Yokilçe Gebze, 30 Haziran 2017

Barış ERDOĞAN

SURYA NAMASKARA *

bir ayağın uçurumda çok güzelsin
surya namaskara / anla

geciktim hayata, sana, bir de şaraba
kırık vazolarda gül kokluyorum / eğil

yunus dilinden sözcükler damlattım
gönlün çalkalanmaya / korun

beni sorarsan izmir'de sağanak geçişim
turkuaz niyetlere gazel / oku

kıyameti bekliyorum, dil ehli kaygan
sesler kırbaç yarası / sakın

bir maviye denk düşür gözlerindir
adı zemberek çiçeği / kurutma

susuzluğum çok uzun hikâye
bir yudum tuz denizi / yetiştir

beni kışkırtıyorsun sevgilim
günlerden hiroşima / unutma

* güneşi selamla

Oresay Özgür DOĞAN

DÜĞÜMLER YIĞINI

1. Eğilimini kalıplı akla sığdırıyor
ruh bütünlüğüne katılan his. Acıyı yatırın şiire.

2. Lütfen çay ve şarap diyelim uzun ve
bilgili bekleyişe ipin ipe sabrı diyelim.

3. Terlemiş atlar rüzgârını takmış yakasına.

4. Süsledim kalbimin avluya kör penceresini.
Kendime bir isim verdim kendime bir imza
kalabalık karşı duvara hatıra.

5. Bakışınız, diyorlar nasıl da gizemli
varlığını mayalandıran Büyücü. Aykırı Caz.

6. Kırılğan imgeler düşüyor asil bir küfün
içinden şiire. Yakın anlamları toplamış
hırçın zaman gururlu benzerliğin içinde kaybolan.

7. Nasıl da güzel konuşuyor ılıtılı
defin cümleleriyle kavrayışının kalemi.

Gücenmek için insan arıyor
bu sonsuz tuhaf şahane üzüntü
bu kâğıttan orkide bu süreğen vaftiz
bu kaynayan uykusuzluk performansı.

Nihan IŞIKER

BENİSANA BIRAK

Çıkarma seni benden
Kalırım bir başıma

Deniz DENGİZ

GÜZ ZAMANI ŞİİRLERİ

ÇİÇEK

Uçurumda açan saklı çiçek
Hasret yiyip bitirir içini

GECE

Ört üstünü gece
Soğuktan üşürsün

PARK

Güz geçmiş parktan
Sarı yapraktan belli

SU

Su kalabalıktır
Çok şey öğrendim sulardan

ÇİY

Yaprak tenindeki çiy izi
Şarkı söyler sessiz

SU

Su çocuktur
Akar berrak gözlerinden

GÖKYÜZÜ

Gökyüzüyüm
Sonsuzluğa çadırımı kurdum

GECE

Dağ yolunda gece
Sessiz bir rüyadır

YEMİŞİM ŞİİRİNİ

Duran AYDIN

Yerkürenin bizden ırak ülkelerinde durum nasıldır bilemem, ama ülkemize preslenmiş edebiyat dünyasının en kavgacı, en fetbaz, burnundan kıl aldırmayanları şairlerdir; kanıtlı-tanıtlı nice örneği bu çevreye az biraz yakın durup bilmeyen kimse kalmamıştır. Düzyazıcılar mı? Ha, onların şiir yazarlara göre o çıldırtıcı sakinlikleri, genişlikleri, Aladağ'dan serin oluşları yok mu, şiire bulaşmış ve tez canlı herkesi kanser eder alimallah! Seziyorum ki, kalemimin ucunda kıpraşan sözcükleri yazmasam da okudunuz: Yani öykü-roman-denemeciler daha efendi, daha kalender, sakin ve sabırlı yapıda olmasalardı, uzuunn uzun yazarak, onca içinden çıkılmaz karmaşayı, sorunsalı, açmazı bir dedektif titizliğinde inceleyerek, çözümler, gerekçeler üreterek, daha biz okurları da buna inandırarak metnin gerektirdiği mantıktan milim de şaşmadan nasıl aşabilirlerdi ki?

Şairler mi? Valla onca yıl sonrası az biraz onlardan biri sayılmama karşın, ben de ne tür gizlerle donanmış olduklarımı tam olarak çözebilmiş değilim. Kendimden bilirim; pımpirikli, kavgacı-külhan yapıları, yeri geldiğinde de (yani çıtı pıtı 'taze'ler, özellikle dul, biraz 'rahat şaire'lerle karşılaşıldığında) dünyanın olmasa da o kentten en romantik, en nazik insanlarına evriliverir.

Oooff of; aslında hepimiz bitmek tükenmek bilmez bu şair kavgalarından yılmış usanmış görünsek de, gizliden o tür kavga yazılarına bayılmıyor değiliz! Kimi zaman içki masalarından dergi sayfalarına transfer olan bu 'şair halleri'nden oluşmuş küfür, hakaret ve aşağılamalarla süslenmiş, adına zaten 'polemik' bile denemeyecek buram buram yüksek ego kokulu yazıların sular-seller gibi rahatça, biraz da kavga izlemenin verdiği garip zevkle bir çırpıda okunduğunu bu ülke insanına özgü özelliklerden sayarız.

Oysa birçok yerde birçok kez, şairleri uzaktan sevmemiz salık verilmiştir verilmesine; olsun, yine de yazdıkları o güzelim şiirleri akşam serinliğinde birer kadeh buzlu bulut eşliğinde kendilerinden dinlemeyi, yabana atılmayacak güzelliklerden biliriz. Dedikoduları, küfürleri, esprileri, çocuksulukları... Yine de şairler ve onları yazan bu deliler hep olsun hayatlarımızda. Çok çok zararları kendilerinedir! Değil mi ki, bu Allah'ın belası şairler her zaman için bir anne/sevgili tarafından korunması gereken, şefkate aç, ninnisi yarıda kesilmiş uslanmaz çocuklar olagelmışlerdir. Kendileriyle değilse de, şiirsiz çekilmezdir dünyanın kahri, çilesi...

Şimdi bunca sözü niye mi ettim?

Giden aylardan birinde, içerdiği mucizelere imrenip hani şu 'akıllı' denilenlerinden bir telefon da ben alayım istedim. Bir yıl boyunca, emekli maaşımın onda birini kemirecek oluşuna içim yanarak da olsa, "Al'iyim anasını sat'iyim bi tane de ben! Bi daha mı dünyaya geleceğim?" ara gazıyla kendimi büyük bir mağazada görevli kandırıcı kızların cenderesine kapılmış buldum.

Telefonu, tıpkı çocukluğumda bayramlarda alınmış ayakkabıdan sayarak bi koynuma alıp yatmadığım kaldı. Orasını burasını kurcalarken, ilk ay, o internet paketi denen şeyi aşmaktan hüküm giyip tamı tamına 100 kaymeci de bayılmayayım mı...

Neyse... Sonra sonra adına 'WhatsApp' denilmiş programda, önceden satın alınmış dakikalarını hiç mi hiç eksiltmeyen uygulamayı keşfetmekten oldukça mutlu, bir gruba takıldım. Grup; bildiğiniz, işte birden fazla ortak yanı benzeşen kişilerin birbirilerine telefon numaralarını vererek kendi aralarında

dertleşmeleri, söyleşmeleri, yeri geldiğinde de hava atmalarına yarayan 'ah ne güzeldi o eski günler' diyerek iç çekmelerine yarayan sanal bir masa/oda ortamı. Bakıyorum, oldukça mutlular da... Ara ara yükledikleri, kırk dört yıl öncesinde, ortaokul yıllarımızda çekilmiş fotoğraflar yok mu; bir hazine! Ama benim derdim başka! Sorunu yazının sonlarına doğru anlatacağım; burayı atlayıp o bölümü okursanız akışta kaçıracağımız ayrıntılar olacak.

Bunca söze neden olan bu yazıyı şu rastlantıya borçluyum: Kimi zaman, olur olmaz yerde, kırk yılda bir de olsa, bir sokakta karşılaştığım ortaokul arkadaşarımdan biriyle ayaküstü birkaç tümce konuşmak, geçmişe bir an dönüp zaman tüneline dalış yapmama neden oluyor, çok da iyi geliyordu.

Sonuncusunda onunla karşılaşmamız değişik bir ortamda, oldukça uzun süren bir söyleşiye kapı araladı. Birlikte, üç aşağı beş yukarı hayata hangi pencerelerden bakıp insanlığımızın ortak yaralarından ne kadar etkilendiğimizin koordinatlarını yakaladık. İkimizin ortak arkadaşı Aydın Bey'in işyerindeki bu buluşmamızda, okul arkadaşımın değişik okullarda yöneticilik de yapmış emekli bir öğretim üyesi, benim ise edebiyatın hiç de uzağında sayılmayacak emekli bir işçi oluşumu karşılıklı öğrenmemiz farklı bir hava estirmiş olmalı ki, arkadaşımın, yayımladığımız dergiyi, kitaplarımı okumak istediğini söylemesinden, yani yazdıklarımı okuyacak yeni bir kişiye kavuşmaktan oldukça mutlu ayrıldım oradan.

Kitaplarımı, çıkardığımız dergiyi bir an önce sunmam, arası soğumadan arkadaşıma ulaştırmam ondaki heyecanın sönmesini önlemek adınaydı; üç gün sonra bu da oldu.

Sonra, haftayı devirmeden şunu gördüm 'WhatsApp'ta: "Ses ver ey arkadaşım, neredesin?" Çağrının doğrudan bana yapıldığını kitaplarımın kapak fotoğrafından anladım. Kitaplardan birinde semtimizi, o çok bilinen eski yolu, okullarımızı, lisemizden mezun olmuş ünlü kişileri, yazlık sinemaları vs. ucuna kıyısına küçük öyküler teyelleyip anlatmaya çalışmıştım.

Önceleri çok sevindim, 'işte yıllar sonra buluştuk, aramızdan bir şair çıkmış, ay ne güzel' filan diyeceklerini düşünerek. Kimilerinin adını belleğimin kuyusundan çıkarmam zor olmuyor. 12-13 yaşımızın bulanık silüetleri birer teyze, amca, dede fotoğrafı olarak değişik hastalıklara, ilaç kutularına, hastane koridorlarına, mezarlıklara, hapisanelere filan dönüşüyor. Dellendiğim nokta şu: Aynısı bende de bulunan ortaokul yıllarımızın siyah beyaz fotoğraflarını yayımlar, değişik öğretmenlerimizin adlarını küçük anılarıyla anarken, günler boyu şiirden, müzikten, sinemadan tek bir söz ettikleri yok!

Yoksa yok! Onlar şiirsiz de mutlular. Biz derdimizle yanalım...

BENDEN TOPLADIĞIN ÇİÇEKLERİ VER ONLARA

bulutları herkes görüyordu
ben gözlerinin içine baktım

siyah bir gökkuşağı giyindiğinden beri
avunmamış şarkılar çiyorum
kanatılmış kuşlar sürüyorum dudağıma
sesine benzer sesler devşiriyorum sessizce

benden topladığın çiçekleri ver onlara
gittiğin yerdeki çiçeksizlere!

gözümün terzisinin sana biçtiği dağ kumaşını örtün
ölümsüz bir gövde kartal bir baş gibi yürü
yürü
çiçeklerimi unutma!

hep uçurum oldun ayağıma
kayaların en hançer öpüşünden
uyku diye kara bir sabahı
çar/mıh gibi
saplaya saplaya
uzak bir ağaç oluyorsun artık
çiçeklerimi unutma!

sen bir camekâna yaşıyorsun gülüşünü
kırılan buz bana doluyor
kadife sesinden bir aminle, ruhunla
mezarımı süslüyorum ellerimle
sen bir Akdeniz rüzgârı soluyorsun
soluyor bütün açıklanmış kitabelerin yüzü

perdeler yırtıyorum pencerelerine
gölgeni ezber ediyorum mavi bir sokakta
sana yetişmek için
yetişmek için
s a n a

saatler doğuruyorum günler büyütüyorum
kibrini kırıyorum uzandığın her sözcüğün
boynundaki sevinci çatıyorum kaşlarıma
çiçeklerimi unutma!

yine de kazan istiyorum zayı duran tüm kumarlarını
aksine de kılabilirdim vedalarını
çiçeklerimi unutma!

içtiğim avunmamış şarkıların ağzıyla
kanatılmış kuşların lisanıyla
sessiz harflerin tanıklığında
yine söylüyorum

benden topladığın çiçekleri ver onlara
gittiğin yerdeki çiçeksizlere...

rağmen.

KAT'

elli üç yaşındasın
sabahları kalkıp çiçeklerini suluyorsun
bakınca pencereden yeşil bir ırmak doluyor gözlerine
dört çocuğun var birini okula gönderiyorsun
yanaklarına iki kuş bırakarak
komuşularını seviyorsun
bu yüzden kilitlemiyorsun kapını
hamuru yoğurup kokusunu bölüyorsun çocuklara
ve sokağa
payıma düşeni çekiyorum içime
sonra bir sığırcığa bakıyorsun ömür boyu
uçmak bilmeyen
bu yüzden bir tat kalıyor bende
bu yüzden dünyanın cennetinde bir meyvesin sen
kalbindeki sığırcıkları havalandırıp gülüyorsun
güvercin değil sığırcık
kimseye yok gönderecek haberin
ekmeğin bende bıraktığı burukluğu biliyorsun
bir sonrayı başka sonralara bırakıyorsun
gece ve gündüz
boşlukları kuyulara
kalan saçlarını tarıyorsun
kuyular doluyor ben büyüyorum
sonraları kuyulara
kuyuları boşluklara bırakarak
geçiyor hayat
ve Kat'

Temmuz 2017

ZOYA ANATOLYEVNA KOSMODEMYANSKAYA'NIN UÇURTMASI

uçurtmanın ilmeği boynunda tanya'nın
her rengi ayrı bir kan tonu

tam yüz doksan milyon göz bağı

on sekizinde yoktur
dilinin altında satılacak tek kelime

ekimler kasımlara kanla bağlanır
kasvet doğurur rus bozkırlarında
panzerler tarla biçer soluk benizli insanlardan
güneşin görmediği bedenlerden

tanya yak fitilini güneşin
ısınsın yüz doksan milyon yurttaşın kanı

ta sibiryadan görünsün başın dumanı

tanya, benim memlekete de uğra uçurtmanın sırtında

22 Haziran 17

ASLI ARDIÇ'IN "ESRİK UÇURTMA" ŞİİRİNDE SEVGİNİN BÜYÜKLÜĞÜ VE KENDİNDEN KAÇIŞIN BİR HİKÂYESİ

Müştehir KARAKAYA

Bir şiir nasıl ortaya çıkar, nasıl söylenir, ne diye durup durukken kalbe damlar, cevabı zor bu sorularla boğuşmak da zor. Esriktir bir yanımız, ipil ipil eser bir badı saba ile. Kimbilir nerede nasıl bir kaderimiz var ki, herdem o esrikliği yaşamak adına, kendimizden ödün veririz çoğu da boş yere. Bazan bir uçurtmanın peşine takılırız, uçmak adına yerden keseriz ayaklarımızı. Kimi muhabbet tellalarına göz yumarak ayırız kimi eşten dosttan ellerimizi. Ellerimiz kan kokar, ellerimiz yalan kokar, ellerimiz anlaşılmaz bin türlü hile kokar.

Hal böyle olurken gezindiğim şiirler arasında uzun süredir düşündüğüm Aslı Ardiç'in bu şiirine bir şerh düşeyim diye zaman arıyordum.

Kendinin kıyısında insan bazı zamanlardan taşarmış

diye başlıyor şiir. Taşmak ne kelime, taşar, dünyayı kaplar, kıyısını istila eder, dolu dizgin kıyıları vurur, sığmaz dolup taşırıldığı yerlere. Kendi kıyısında ölür, dirilir, çöllere düşer, gamı arar, vurulur, aklına sığmaz, yüreğine sığmaz, cebine sığmaz, kendince bir kimlik oluşturur ancak öncülerini, büyüklüklerini, sahip çıkanları buna ne der, ne düşünür, nasıl bir pay piçer bilinmez. Bazan ilgiden bazan ilgisizlikten kudurur.

Bana böyle bir şeyler olurdu

İskemlede kıvrılan kediyi soranlar olurdu

Sonra bir saksının içinde arardım kaybolanları

Aklının bir karış altında ne işin var derdi annem

Ucuz çamaşırlar alırdım ona işportadan

Kızardı, söylenirdi

Oysa sevgim paha biçilmezdir,

Bilmese de canı sağ olsun derdim.

Gençken belki çoğumuz çok şeyi tiye alırdık, belki aklımız ve ferasetimiz iyi gelişmediği için, derin manaları, tecürebeyle elde edilmiş verileri nakarat sayardık. Zorumuza giderdi ama susardık veya susmazdık. Bir annenin asıl sevgisini ve ona duyulan özlemi kaybedince anlıyoruz. Burada, şiirde annenin derdi, kızının uçarılığında, o görece şeyleri nesnelere elinin altında hissedince mutlu olur. Dokunmak isteklidir. Saksının hayalleri biriktirdiğini, kedinin kıvrılır yatarken çoğu zaman üşüyebileceğini aklımdan çıkarmış olmalı. İşporta malının ucuz olduğunu ama sevgiyle alınan kıymetli olduğu bilmesine rağmen, neden kızının ucuz yollara başvurduğunu anlamaması açısından önemlidir.

Bunları yazmaya dururken aklıma nerden esti bilmem J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı, ne alaka diye düşündüm durdum. Baktım Eliot'ın mısralarına... /cüret edebilir miyim/kâinatı rahatsız etmeye?/bir dakikada yeterli zaman vardır/bir dakikayı ters yüz edecek kararlara ve düzeltmelere... Kainatı rahatsız eden bir cümle arayıp durdum. Belki şiirde geçen nakarattı beni iten, hani; "gelir ve gider kadınlar odada/konuşurlar Michalengelo hakkında" diyor ya işte bu. Belki kadınlar, annelerimiz kıydan köşeden haberleri yoktu "michalengelo"dan ama gençlerin bir karış aklılılarıyla neler çevirebileceklerini biliyorlar, şiirin o bir karış aklın altından çıkacağını bilmiyorlardı.

Kendimi bilmez bir halde dolaşırken ben

Cebimde iskambil kâğıtlarım

Falına bakar dururdum yaşanmamış yıllarım

Babaannem kahve falından anlardı

Kahveyi severdim sevmesine

Ama babaannemin baktığı fallarda çıkmazdı bir kere

O zamandan beri sevmem kahveyi.

Bu dizelerde de bir öngörü ve bu öngürüyü takip eden bir izdüşüm var, evveliyatında şairin geçmişten süzüp getirdiği ve kahveyi neden sevmediği öngürüsüne bir çeltik... Fazla söze yer bırakmıyor ya da şunu demek istiyor diyebileceğimiz bir aparat yok ama benim söyleyeceklerim var aslında kadın şairler hakkında.

Bu yüzyılın yani 21 yy'ın, kadın şairler yüzyılı olabilir, Gülseli İnal'ın dediği gibi: "Ancak kadın şairlerin sayısal olarak artması çok olumlu ve bu olgu 21 yy ile denk düşüyor. Çünkü 21 yy kadın duyarlılığının ve duyusunun yüzyılı olacaktır ve oluyor. Erkek dilinden, seksit dilden bir ara ortalık toz dumandı. Artık o bitti. Kadın yazını ve dili farklıdır. Şiddet içermez, kaba cinsellik içermez, teslimiyetçi değildir bu dil. Kadınların cesaretle kalem ellerine almaları çok umut verici..."

Burada katılmadığım tek nokta sanki erkek şairlerin dili teslimiyetçi bir dilmiş gibi algılanabiliyor olmasıdır. Şöyle de anlayabilirim; kadın aslında ruh ve beden yapısıyla teslimiyetçi olmasına rağmen artık şiirde teslimiyetçi değil, kabullenici değil. İkibinli yılların şiirinde kadınların damgasını görüyoruz. Tek tek isim saymaya kalksam en az on isim saymam lazım, buna gerek de yok sanırım, şiiri ve şairi takip edenler zaten bulabilirler. 80'li yıllarda bize; "kadınlardan şair olur ama büyük şair olamaz, Nazım gibi. Attila İlhan, Ahmet Arif, Sezai Karakoç, Turgut Uyar gibi henüz bir şair çıkmadı" deniliyordu. Zaman gösterdi ki, eril dil kullanmadan inşa ettikleri şiirlerini titizlikle sürdüren kadın şairler, hak ettikleri yere geldiler. Kıyas, erkekle kadın arasında yapıldığı için önerme doğru çıkmıyordu ve biz yanlış saptamalara baş vurmak zorunda kalıyorduk. Günümüzde artık görüyoruz, kadın şairler erkek şairlerle boy ölçüşüyorlar, kendi dişil üsluplarıyla aynı düzlemde amazonlaşmadan şiiriyet bostanında rüştlerini ispat ediyorlar. Burada yine isim vermeyeceğim, kadın şairlerin çokluğundan değil, kıyası kabul etmediğimden.

Tren istasyonunda bilet kesen amcaya takılırdım

Babaannem bile benim kadar bakamaz

Üç beş kuruş kıyak çekersin artık derdim

İnanmam dese de takılırdı gözleri usuldan kâğıtlara

Can kulağıyla dinlerdi söylediklerimi.

Kadınlarla ilgili başta izah etmek istediğim ama yarım bıraktığım cümlemi tamamlarsam şöyle demeliyim: Kadın şairler erkeksi bir tavır takınmadan, erkeksi bir şiir diline müracaat etmeden dişil bir söylem geliştirdikleri sürece bu handikaptan kurtulmuş olacaklar, bu handikaptan kurtulmuş kadın şairler gibi...

Uzun bir açıklama oldu, biliyorum, Aslı Ardiç ve benzeri kadın şairlerin şiir diline doğru yaptıkları atılımı gözardı etmemektir muradım.

Kendimden telaşla kaçtığım olurdu bazı

Dönmesem de geri, bulurdum kendimi çatsız gecelerde

Geceleri iyi anlattığımı sanurdum

Oysa gece beni yazardı

Yıldızlar çullanırdı üzerime

Ay eski dilde masallar anlatırdı bana.

Doğanın dilini kullanmak, onları duyumsamak, içten içe bir nesir geliştirmek güzel şey. Kendimizden kaçış bir şiire doğru kayıştır aynı zamanda. Oysa gece beni yazardı diyor Aslı. Gecenin sesiyle büyüme, gecenin kendisini yazmayan veya

ZIPİR KAYGILAR

iki beşlik bozarız sanmıştım
bana takılmadın deniz mevsiminde
ellerim cebimde işte boş cebimde
kuşlar fena dönüyor üstümde
hadi gel izmarit toplayıp içelim sahilde
anamın ilkiyim ben üstelik
şımarık deniz çocuğuyum
zamanı gelince pabucu dama atılan

yazılar yazmalıydık seninle
arabaların kirli camlarına
hatta çizmeliydik yeni olanları
kıskançlığımızdan

dalgalar kucagında anadan üryan
sen üşüyordun ben utanıyordum
ay ışığı ele veriyordu zipir kaygıları
serseri bir mutluluktan
deniz mevsiminde
kumsalda kalan

Erdoğan DİNÇER

SU ESKİZİ

kayıp bir atlas içinde dolaştım ülkemi
annemin kırılğan sesi eksilir kulaklarımdan
vardım yoktum bir kelebeğin ellerine konuşunda
yeter mi bir ömür gözlerime anlama bürünmüş
bir bilinci açığa çıkarmak için döndüm durdum
kendi gizemimde taşıdım sırrımı boynumda
uzaklaştım uzun geçmişimden dağlayarak yararı
kendimi buldum uzun ince kendimi
elinde tohumlarla dolaşan sana durdum
su eskizi orman çileği
devam et gidebildiğin kadar uzaklara bu döngünün içinde
senin olsun yolculuğun esmer ve dingin
düşün bir taflan tadındadır ömür dalında kümelenmiş ve tekil

herkes bilir suyun tadını ve yürüyüşünü dağların içinden
ama bilmez aklının sınırlarını yalnızlığın dehlizlerinde
ellerine dolanmış bir ipin güzelliğini bak sonra
nasıl anlatmalı sana ipek böceğini sardunyaları su kanallarını
zamana uzun yayılışını dağ çileğinin
duyumsuyor musun çağların ikliminden süzülen
çırpınışını nar ağacının
onun hakikatidir kendini koparması
ve düşerken toprağa derin soluması
olgun bir narın çoğalması göğe yükselirken
düşüncenin yeniden filizlenmesi

güneş ışığı ile gezinirken ellerimizde
seni düşündüm
–yıllanmış bir ağacın en güzel manzarasında
yiyordu bir cevizi sincap-
sende varolan anlamı bir tarihin akışını seçilerek değişen
dedemden kalan anason kokulu bir plağın
sesiyle dönüyorken zaman

geceyi kendisi yazmayana anlatacağımız birşey yok sanırım.
Bravo Aslı Ardiç, bu mısra burada taç gibi durmuş. Kelimenin
fazlalığına düşmese daha yumuşak bir geçiş yapabiliirdi burada.
Yıldızlar çullanırken eski ayın masallar anlatması babından.

*Esrik bir uçurtmayı
Bilinmeyen bir gezegende yankısını kaybeden.
Sonra gemiler, müstehzi sardunyalılar
Takunya sesleriyle ritim tutan kuantum periler.
Başım döner, döner başım
Kendime gelemem
Ağır ağır yürürüm zamanda
Hiç ölmeyecekmiş gibi,
Her gün yeni bir ölümün kıyısından dönecekmiş gibi.*

Şiire adını verer mısraya yeni rast geliyoruz. Esrik Uçurtma.
Uzak bir gezegenden gelmiş gibi artık yankısı kalmamış ya da
uzak bir gezegene uçtuğu için yankısı kaybolan. Uçurtma
çocuğun elinden kurtulmuşsa ve çocuk artık ipini
yakalayamıyorsa gerçekten esrik bir gülümseme kalır
dudaklarında. Koşsa da ulaşamayacak, uzansa da bulamayacak,
atlası da geçemeyecek bir esriklik. Kabullenilmişlik insani
devrelerin kemale ermesi gibi bir durum. Doğanın özündeki ses,
görüş mesafesi ve uzak diyarların bize firarı duyguları
belletmesi, yukarıdaki dizelerde ritmin kolonisini aranje ediyor.
Ne hoş, ölümün kıyısından dönmek üzere zamanın gaddar
sileceklerini bir çocuk edasıyla yakalamak ve zamanı tül bir
perdenin altında gizleyerek arşın gizemli karanlığında usul usul
yürümek, arşınlamak baş dönmeleriyle...

*Böylesi bir çıplaklığın anlattığı olur avare zamanları
Geceyi işittiğim yerden susarım,
Kalbimde bir kırlangıç yuvası büyür.
Oluyor bazen böyle şeyler,
Doluyor günlere, gecelere içinde evrilenler
Esrik bir uçurtmayı;
Göğün kıvrımlarından süzülüp sayfalara bağdaş kuran
Yanlışım, yanlışım belki de
Ama gözlerimin gördüğü, sözlerimin değdiği yerde
Siz olabilirsiniz, ağırlığınızca koşabilirsiniz dünyalardan.*

Finalde şairin biz olması, kendinden feragat edip bizleşmesi,
esrik uçurtmanın elinden çıkıp gökyüzünde başka bir diyara
geçmesinden sonradır. Burada aslında çocukluğun bir düş
olacağını sinyali de var. Çocuk artık büyümüştür, zaman o eski
zaman değil, gökyüzü artık gri, geceler karabasan, suskunluk bir
genç kadının kendi sesini içmesidir, küçük bir kırlangıç küçük
bir kalbde yuva yapmışsa o bu zamanlarda büyüyor, kırlangıç
büyüttüyör yuvasını, gelecek kaygılı toprakları surlarını önüne istif
ediyor, surları dövmek için, yenilginin yanlış olmadığını
küçük bir mısradan görüyoruz, ustalık büyük. Belki de
yaşamadığı şeyler yanlışmış, belki de gördüğü şeylerde içinde
büyüttüğü çocuğu göremiyordur, kendisi olmaktan çıkıp biz
olmayı hedefleyen şey neyse, görüneni görünmeyenden
çıkarmak gibi bir zorluğu, kendi yanlışlığı sanıyor. Onun için
bu ustalık.

Rengin ve renkliliğin hiç bitmesin Aslı Ardiç. Bize bir öykü
anlattın, biz, bize düşeni aldık üzerimize, bizi ilgilendirmeyeni
zamanın tozlu raflarına gönderdik.

Kalem bizi yazana dek, say ki, biz kalemi yazıyoruz. Bilsek ki
ruhumuz birer esrik uçurtma gibi bizi bilinmez diyarlara götürür
veya geçmişten kalan anılarımızın üzerine bir bina inşa ederek
yükseltir, yine de bizle birlikte bizleşerek, yorgun mısralarda
kendimizin şarkısını söyleriz...

Fahrettin KOYUNCU

*Dönüşsüzün Selinde**, Mehmet Mümtaz Tuzcu'nun sekizinci şiir kitabı. Tuzcu, ilk şiir kitabını yayımladığı 1985'ten bu yana, sesin ardından giden bir şiir yazıyor. Araştırılsa, Türk şiirinde Tuzcu kadar aliterasyonu kullanan başka bir şair daha bulunamaz sanırım. Tuzcu'nun kitap adlarını okumak (Yalan Yazın Yelleri, Kan katlıyor Kendini) bile bunu anlamak için yeterli olur.

Eleştirmen Mehmet H. Doğan, Tuzcu'nun "kunt bir şiir" yazdığından söz etmişti. Öyledir Tuzcu'nun şiiri; kuttur, kavidir, serttir, hırpalayıcıdır, beklentisizdir. Evet, diğer şiir kitapları gibi *Dönüşsüzün Selinde*'de yer alan şiirler de Mehmet Mümtaz Tuzcu'nun diğer şiir kitaplarındaki şiirler gibi "yan gelip yatan, armut piş ağzıma düş diyen, ortalama şiir okuru"na hitap etmeyen şiirler. Daha doğrusu, sayılan sıfatlardaki okur, -teşbihte hata olmaz- "ardına nişadır sürülmüş it gibi" kaçar Tuzcu'nun bu kitabındaki şiirlerinden de. Çünkü o sadece anlama derdindedir, kolaycıdır. (Okur tarafına geçtiğimizde hepimiz öyleyiz aslında.) Tuzcu şiirindeki yoğun aliterasyon ve diğer ses unsurları çok kısa süre oyalay böyle okuru. Hemen vın! Onunla birlikte şiir dersine çalışmayan şairler de tabii...

Dönüşsüzün Selinde, insan olarak konuklandığımız zaman ve mekânı sorguluyor,deşeliyor aslında. Kadını, erkeği, evi, sokağı, kenti, bugün... sorguluyor. Tabii buradaki sorgulamayı, yargılama anlamında ifade etmiyorum. Buradaki sorgulama, kelimelerin, dolayısıyla da dilin içini ve dışını bilen bir şairin sorgulaması. Başka bir ifadeyle, kendinden yola çıkarak hayatı ve zamanı, anlama ve anlamlandırma çabası. Böyle bir çabanın da sıradan dizelerle kurulması pek olası değil. Tuzcu da olası olmayanı yapmaya çalışıyor işte.

Tuzcu'nun şiirlerindeki öz Türkçe tutkusunu ve bunun şiire katkısının öncelenecek böyle yapıldığını belirtmek gerekir. Tuzcu, "sonradan yapılmı"yan öz Türkçe kelimelerden (çokramak, çopra, kaburcak, yarlıgamak, kavki, kaypıncak, aklatmak, yavısı, güre...) hem anlam hem de ses düzeyinde fevkalade yararlanan bir şair olarak da dikkat çekiyor *Dönüşsüzün Selinde*'de. Bu, önemli bir nokta ve farklılık şair ve şiiri açısından. Ben Türkçeyi seven biri olarak seviyorum Tuzcu'nun şiirini. Emek verilmiş ve emek isteyen bir şiir çünkü.

Tuzcu'nun *Dönüşsüzün Selinde*'si hakkında küçük fikir vermesi açısından şu iki dizeyi alıntılıyarak bitiriyorum yazımı:

*Düzgü düzmüş düzenci, tartışılmaz yutyutak
ufuksuz bir Şimdi'nin susmaz yaygarısında (s.34)*

* *Dönüşsüzün Selinde*, Mehmet Mümtaz Tuzcu, *Şiir*, Heterotopya Yayınları, Mart 2017, 70 sayfa.

ZAMANSIZ

varlığın içi boşalıyor
zamansız eldelerin toplamı
bir bütünlük verse bile
zamanı dengede tutmak
ayrı bir çile

ağacın yanına dursam
yaşamdan okusam birkaç sayfa
gönlümün kadını yapraklanıyor
ben kuyulardan su çekiyorum
başaklar boynunu bükmüş
yazından sıcak duygular besledim
tarla tapansız tutduğum dallara

pencereme düşürmüş gün kupesini
yakın zamanların eğretilemesi
için için gelen dalgaları yutuyor
pergelin iğnesine batırılmışlar yüreğime
gözyaşımız dantel işleme

kimlere sunayım
içi boş fındık kabuğu düşlerimi
yontusunu parlatan dilimle
sığmadım bir yere

yaz ipliğinden süzülen güneş
ay ışığı salkımlar kütüğün güvencesi
isli duvarın gecesine tuttum feneri
göçkün kargışından sığındım kendime
denizin bereketi yalnız bir avuç kum

Sedat GÜLMEZ

GÖZÜN KÖRÜ

kadın
önce süt-yenini çıkardı
sonra göğüslerini
ve en son bütün bunları görsün diye
tuttu adamın gözlerini çıkardı

adam gördü/kördü
sonra öldü

şimdi, adam da yok
gözleri de

kadın
bütün gece ağladı hiç hiç
adamın ruhunu tuttu ruhuna kattı iç iç
beden uçtu

şimdi, adam da yok
kadın da

gözün körü

Muza ÖZ

ANI OLSUN DİYE ÖMRÜM

Gülün gönlüyle taşı boğuşturup gelirim
Öğleüstleri süzülür, yalnızca gecelere sarınırım

Bir solgunluğun yeni aşkı bağ yollarında

Bir de anı olsun diye tasarlarım ömrümü

Avare sözcükler her uçurumu kucaklamaz
Çıtlık kuşları salıncaklarında uyuklar

Yüreğimi kamaştırır o kırlara sevinirim

Kenger dolu şapkamda uçtan uca yorgunluklar
Ulaşırım boş vermişliğin bilincine

Bir solgunluğun yeni aşkı bağ yollarında

Yıkamaya gider çocuklar devletlerin tarihini

Ah, gidip ayıklasam kızların öz suyundan
Boy boy çocukları

Öğrenirim annemden uykunun yüzölçümünü

Bir de anı olsun diye tasarlarım ömrümü

Yüreğimi kamaştırır o kırlara sevinirim

Naci BAHTİYAR

ATLANTİS'İN GÖZLERİ

dört gülüş bir acıyı silsin, beşincide çiçekler açsındı
mevsim, kırmızı ile kanın mesafesini toplasın
çiçeğin dala çocuğun anneye sığındığı cennette

battıkça derine mavileşir atlantis'in gözleri
arsenik ile siyanürün boğulduğu sabahlar
azizlerin sevişmesinden geçilirdi cennete

yaşamın kıymetlisi ölüm, girmiş sabahın koluna
lahitlerden patlayan çığlık duvarı aşılısındı
batıklarında bulsunlar verilemeyen çiçeklerimizi

su coştukça nefesler tutunur kıyımda
kum taşınır avuçlarıma kalbinden kopan taşlara
platon'un dilinde yaralanır tanrı'nın üvey kuşları

bakırın ve altının depremi sarstığı geceye inledik
zihni su toplayan yalnızlıkları bir de çöküntü ıssızlıkları
sarı korkular eriterek geçtik ateşin boğduğu derin mavide

fildişi kumlarında oynayan sabahın dişiydi ölüm
dürtülerini vahşileştiren uygarlık övünürdü güncelinde
gümüş duvarlar özerdi nazenin kızlar ıssızlığın bahçesinde

gecenin söküğünü diken yıldızlar anneleri efsunlardı
yağmuru ele veren damlalar tazelerdi geceyi
uzanırdı Atlantisli çocuklar egeden sızan zeytine

Şerif TEMURTAŞ

GÖZLERİM ŞİMŞEK

düşlerim düştü çatısına mayısın
sabaha çıkar mı ömrüm
bir mermiyim kalbinde gecenin

dalgaların sokakları şehrin
çarşısında sanayinin
uyanır çekiç sesleri çocuk ellerin

tarlada ürün bekler
ayaz bir sabahta amele güvercinler
bekleşir saçak altında

kanar içimde palazlar
erkenci bir kuşluğa
ağlar yurdumun iç gölleri

kırıldı kanadım uçamam
telgraf telleri boş şimdi
çatlar öfkenin kederi

yalnızlığına katılır kırların
sincapların çevikliği

kör gecenin koynuna
fişek bırakıp kaçıyorum

sonra dönüp arkama
haykırıyorum

bulaşıcı bir aşktır
kalabalıklar içinde yalnızlık
kanıyorum

Mayıs 2017

Şenol GÜREL

DADAL II

indir sırtından sırtları
yat uyu

kuştüyü yatak değil
dağ koynu

sokul uyu
kollar seni bu dere

çatal kaya
bu yalansız ağaç

İLAN

hükümetler ve onların lanet devletleriyle aramda
kalbim şahane bir duvardır
allah'ın çimentosunun karıldığı.
sımsıkı bir sarılışla haykırdım
tanımıyorum hiçbirinizi kutsal şirkler
kendini hançerleyen bıçak
müşkülü işgal eden basitlik
ferasetin esareti
ve plastik sanayi
ve ateş edenler ölüme
ölüme ve önüne asrın
ve dahi açlığın içinde koftiden acımaksınız
and olsun tanımiyorum.

azametli mollalar ve onların korkak âlimleri
sustunuz karanlık yorganlar altında
sustunuz cübbeleriniz kutsandıkça
sustunuz her birinizden sahte tanrılar
puttunuz bayraklar altında haksızlığa
sustunuz medeniyetler yıkılıp kuruldu
sustunuz mütebessim bir güneş oldu allah
ağaca, suya ve toprağa.

beni ışığa inandıran aşk
eşyanın sessiz şahitliğine
beni kuşların ve balıkların âlemine
en çok ne olmamaya beni.

sanıyordum ki insan her gün yeniden doğar
bir çatlak bulup
karanlıktan.
sanmanın zihnimizin tanrısı olduğu
odalar inşa ettim
kalbimin göğe bakan kapısında.
and olsun tanımiyorum
kapıdan ve aşktan başka.

31 Mayıs 2017

ÖYLEDİR ÇÜNKÜ

Kötüyüz çok, çokça ya da oldukça, Havva'dan, Adem'den
gelip,
Adımız kadın, erkek, insan olalı beri, ağlayalı, güleli,
yenilip,
Yenmeyi öğreneli, kalmadı yakıp yıkmadığımız gemi.
Kalmadı ağlamayan tek iyi kimse,
Gözyaşının anlamca öze değinmediği.

Dünyamızı kötülük bizle ele geçirdi, kimiz biz diyeni de
Kötüler öteledi, kötülük çok kolay yapılır şeydi.
Yaptık en dibini, ya da ehveni...
Her birisi iyi anlam arkasına gizlendi, iyi ve kötü neydi
Bilenleri kestiler, anlamlar işte o günden beri tükendi.
Öyledir, öyledir, çünkü anlamı da ağlatır insan evladı,
İçine oturmuştur doğarken ağladığı.
Ne kadar ağrısı varsa anlamın, tam o kadar derindir iç
yangısı.
Yüklendikçe yüklendik üzerine, didikledik içini, dışını,
Kıyı ve köşesini, parça pinçik ettik göğünü, ruzigârını,
Zehir saçtık sularına, ağaçlarına.
Dayandı, direndi, yeniledi kendini, hep yeniden üretti.
Önce güzelliği, masumluluğu kaybetti, empatiyi, sempatiyi.
Sonra kaybetti yaşama sevincini.
Öylesine dar ettik ki yenini, yelkenini
Kalmadı hiç kimseye derman olacak hali.
Durmamak, duraksamadık, ezilsin, tükensin, bitsin istedik
sanki.
Kötülüğün bin türünü keşfedip, bin bir türünü üstüne
sergiledik,
Üzüldü, sustu anlam, hepimize gücendi.
Ne kadar çok ağrısı var anlamın, anlamın aynasında çatlattığı
ahları
Biçiyor çiğnendikçe kırıklar, biçiyor ah deyip, sustuğu
dudakları
Bir avuç toprağa bakıyor şimdi, alıp götürecek sözcüklerini,
Herkesin eskittiği, söyleyerek derdini.

Gebze, 25.11.2016

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.